

• ПРИВІТ!
Я — РУСЯ.

Цього літа ми з друзями зрозуміли: growi — це захоплива пригода. І тепер ми не просто дітлахи, а Клуб юних бізнесменів.

- Я — Тарас, але сестра зве Таром. Гарно малюю, займаюся спортом і взагалі молодець.

- Я — Нат. У мене стільки енергії, що часом здається: лусну й розсиплюся на мільйон маленьких Наталок.

- Я однокласник Русі — Влад. Мене дратували ці непосидючі дівчата, аж поки не сталося дещо важливе. Але що — то вже читайте самі.

- Я — Поліна, але Руся зве Пусею, бо я дуже гарненька й усюпусяшна.

1

ДЕНЬ-КАТАСТРОФА, коли псується речі та руйнуються плани

Якось увечері я вдягнула нову сукню і пішла до ставка. Біля самої води побачила милу жабку. Таку шоколадно-буру, зі спинкою, вкритою пухирцями. Мені відразу закортіло зняти відео. Уявила, як у сповільненому режимі переглядатиму її граційний стрибок. Отож підкралася, стала ногами на колоду, що наполовину лежала у воді, і ввімкнула камеру. Але колода захиталася, перевернулася, і **я, утративши рівновагу, булькнула в болото.**

Підвелася, відчуваючи, як брудні струмки стікають з волосся. Сукня перемазалася, але найгірше, що мій телефон залишився на дні ставка. Я почала шарити руками у слизькому мулі. Спершу виловила пластикову пляшку, згодом — порваний дитячий сандалик і, нарешті, телефон. Обтерла його об траву й поділ сукні та спробувала ввімкнути. Але той байдуже зиркав на мене чорним оком.

Тихенько прокравшись у будинок, я сховалася у ванній. Змила бруд, замоталася у рушник й оглянула сукню. Вона мала кепський вигляд: болото місцями підсохло, утворивши кірку, а місцями було ще мокрим. Ще й пахла неприємно. Я схопила сукню, вислизнула на задній двір і запхала її у сміттевий бак. Переодягнувшись у своїй кімнаті, заглянула на кухню. Батьки пили чай.

— Мамо, тату, — затараторила. Коли хвилююся, то починаю надто швидко говорити. — **У МЕНЕ ФОРС-МАЖОР.**

Тато здивовано підняв брови.

— Звідки знаєш такі слова? ???

— Ти так казав, коли бабуся приїхала.

Тато пхикнув, а мама глянула спідлоба.

— То що трапилося?

— Пам'ятаєте, я розповідала, як круто святкували день народження Ангеліни? Її батьки орендували паті-бас, катали весь клас і годували солодощами. Я подумала, що на **мій день народження можемо винайняти корабель**, і ще потрібен новий телефон. Мій зламався, — додала менш упевнено й виклала його на стіл.

— Кицюню, — мама розгублено розвела руками, — це дорого.

Я вирішила не здаватися:

— Але ж ми небідні. У нас гарний дім, не такий гігантський, як будують сусіди, та все ж. У тата бізнес і нова машина...

— Може, розкажемо їй? — тато зиркнув на маму.

— Що за секрети? — кімнатою, немов дрендоутус*, протупотів **мій старший брат Тар**. Узагалі-то він Тарас, але я завжди скорочую імена.

— Діти, ви вже достатньо дорослі, тож хочу вам дещо розповісти. — Я злякалася, що тато — насправді іншопланетянин і невдовзі розпочнеться **КІНЦЬ СВІТУ**, але проблема виявилася трішечки інакшою. — Через постійні локдауни справи в моїй кав'ярні кепські. Я ще і вклався в дороге обладнання для випічки, а тепер не впевнений, що воно окупиться. Можливо, кав'ярню доведеться зачинити. Машина та будинок придбані у *кредит*, отож якщо за кілька місяців я не стану на ноги, то доведеться повернутися у стару квартиру.

* Один з найбільших динозаврів.

Я здригнулася, згадавши, як колись ми всі мешкали в одній кімнаті.

— ТОБТО КОРАБЛЯ І НОВОГО ТЕЛЕФОНА НЕ БУДЕ?

— Звісно, що ні, — процідив крізь зуби Тар.

— Доведеться підтягнути паски, — тато важко зітхнув, і мені захотілося плакати. Не зрозуміла, які паски й куди потягнемо, але відчула, що нічого доброго в тому немає.

Вислизнувши з-за стола, я повернулася до сміттєвого бака та дістала задубілу від болота сукню. «Що, як це остання нова річ, яку мені придбали?» — думала, намагаючись відіпрати в умивальнику налиплий бруд.

— Русю, що ти робиш?

— Пробач, мамо, я ненавмисне.

Мама взяла мокру сукню і поклала її у пральну машину, пообіцявши, що та буде наче з магазину. Тож я з полегшенням вклалася в ліжку.

Сон не йшов. Подумки прощалася з моєю кімнатою, зручним ліжечком, смішними постерами та поличкою, на якій зберігала колекцію динозаврів. У стару квартиру нічого не влізе. Я почала уявляти, як добре вміти зменшувати речі. Тоді я зробила б усе розміром з ляльку Лол і поклала у скриньку, а колись, коли знову матиму власну кімнату, збільшила б до справжніх розмірів. **Замріявшись, я заснула.**

2

У сусідній будинок заселяється НЕЙМОВІРНА ДІВЧИНКА

Уранці мене розбудив шум з надвору. Спершу я не второпала, що коїться. На сусідній ділянці вже кілька років тривало будівництво. Уже звикла прокидатися від ревіння болгарок, стукоту молотків і пересипчастих звуків бетономішалки, але цього дня щось змінилося.

Підбігла до вікна й побачила пусте сусідське подвір'я. Проте **з вулиці лунав розкотистий сміх**, а це означало, що там відбувається щось цікаве. У тому сміхові бриніли спекотне літо, молода травичка, дзвінке небо й баранці-хмаринки. Не зволікаючи, у самісінькій піжамі, я вибігла надвір.

Поряд із сусіднім будинком моя однолітка каталася на кольоровому гіроборді. Сильно розганялася і різко гальмувала біля вдягненого в діловий костюм чоловіка. Анітрохи не соромлячись, вона видавала переможний крик: «У-лю-лю-лю-лю!».

— **ПРИВІТУСИКИ!** — помітивши мене, закричала нова сусідка й направила гірборд у мій бік.

Раптом колесо наскочило на камінець, і вона полетіла на асфальт. Я поспішила на допомогу. Дівчинка переко- тилася, сіла та здивовано поглянула на роздерті коліна, з яких сочилася кров.

— Оце так посадка, — присвиснула. — **МЕНЕ ЗВУТЬ НАТАЛКА**, — простягнула брудну долоню.

— Кликатиму тебе Нат. Люблю короткі імена. Я — Пуся.

Хотілося ще поговорити, та чоловік у костюмі підхо- пив гірборд, обійняв Нат за плечі, і вони попрямували до будинку. Я провела їх очима і побігла на смачний запах млинців, який линув з розчиненого вікна кухні.

За великим круглим столом, засланим скатертиною в червону квіточку, сиділа наша молодша сестра Пуся.

Узагалі-то її звать Поліна, але це така мила дитина, що інакше, ніж Пуся, її не назвеш. Перед нею на тарілці лежав скручений і нарізаний на шматочки млинець.

— О, ти так гарно вигадала його їсти, аби не заляпати- ся, — я погладила тоненьке, м'яке, немов пух, волоссячко.

Я часом думаю, що сестра не справжня, а іграшкова. Вона охайненька та м'якенька, якщо обіймати. Подумки називаю її **«дівчинка-антистресс»**, бо якщо її при- горнути, то відразу стає спокійно на душі.

Усівшись за стіл, я намастила млинець подвійною порцією малинового варення, полила зверху згущеним молоком і не втрималася:

— Мамо, я познайомилася з Нат.

— Коли ти встигла? — мама перевернула млинець на пательні й озирнулась.

— Щойно надворі.

— А, це наша нова сусідка. Я бачила зранку, як носили речі. Мабуть, уже завершили будівництво. **ГАРНИЙ СПОСІБ ЗБЕРІГАТИ ГРОШІ.**

— А як це «зберігати гроші»? — мене цікавило все, що стосувалося Нат.

— Це коли купують щось, що має постійну цінність: будинки, коштовності, валюту.

— А со таке **«ВАЛЮТА»**? — Пуся зацікавлено звела оченята.

— Це гроші інших країн. Найстабільніші — американ-ські долари та євро, тому той, хто прагне заощадити, купує валюту.